آینه

قانون

یادداشت: بی‌قانون نماندیم و نمی‌مانیم

علی حامدتوسلی: ملت ایران بیش از یک قرن است که به‌طور جدی درصدد ایجاد جامعه‌ای قانونمند و مترقی بوده است. دریغا که در این راه هزینه‌های گزافی پرداخت کرده و همچنان بخشی از راه پیش رویش باقی است. خبر گشایش مجدد روزنامه قانون به همان اندازه شیرین و گوارا بود که خبر توقیفش تلخ و گزنده. هنگامی که در اردیبهشت سال‌جاری اعلام شد روزنامه وزین قانون به‌دلیل درج خبری پیرامون آزادی آقای رویانیان به دستور دادستانی محترم تهران توقیف گشته است، شگفتی بسیاری از حقوقدانان، امری طبیعی بود چراکه در اصل بیست‌وچهارم قانون‌اساسی جمهوری‌اسلامی‌ایران به‌طور صریح اعلام شده نشریات و مطبوعات در بیان مطالب آزادند مگر آنکه مخل به مبانی اسلام یا حقوق عمومی باشند. لذا با وجود چنین اصل شفافی، نیازی به هیچ تعبیر و تفسیری باقی نمی‌ماند. به‌هرحال جای خوشنودی است که مسوولان محترم ذی‌ربط پس از حدود پنج‌ماه با انتشار مجدد این روزنامه موافقت کردند. قطعا جامعه حقوقی و فعالان اجتماعی نیز از این موضوع استقبال خواهند کرد چرا که تولد هر نشریه و رسانه‌ای را در این سرزمین باید به فال نیک گرفت و اصولا تضارب افکار و آراء فی‌نفسه امری مبارک است. به‌علاه براساس اصل سوم قانون‌اساسی، دولت موظف گشته درخصوص اموری تلاش نماید که همگی آن امور با وجود مطبوعات و رسانه‌های آزاد و پویا امکان‌پذیر است. به برخی از این‌گونه وظایف اشاره می‌شود: در بند دو از اصل سوم قانون‌اساسی آمده است بالابردن سطح آگاهی عمومی در همه زمینه‌ها از طریق مطبوعات از وظایف دولت است... .

ایران

تیتریک: ۲۰۱۵، سال بهبود اقتصاد ایران

صندوق بین‌المللی پول درتازه‌ترین گزارش خود با ترسیم چشم‌انداز اقتصاد ایران در سال۲۰۱۵ از بهبود هفت شاخص کلان اقتصاد ایران در این سال خبر داد. اقتصاد ایران که در سال۲۰۱۴ و پس از دوسال رکود به رشد رسیده است در سال۲۰۱۵ رشد بیشتری خواهد داشت. تولید ناخالص داخلی ایران براساس شاخص قدرت خرید در این سال ۵۳میلیارددلار بیشتر از سال۲۰۱۴ خواهد بود. تولید ناخالص داخلی ایران براساس قیمت‌های جاری در سال۲۰۱۴ بالغ بر ۴۰۲میلیارددلار برآورد و پیش‌بینی شده است که این رقم در سال۲۰۱۵ به ۴۱۷میلیارددلار برسد. براساس پیش‌بینی این نهاد بین‌المللی، رشد اقتصادی ایران امسال به ۲/۲درصد خواهد رسید که اندکی بیشتر از سال گذشته است... .

مردم‌سالاری

نظام اسلامی بدون تحزب به اهدافش نخواهد رسید

گروه سیاسی- کورش شرفشاهی: دبیرکل و اعضای حزب مردمسالاری روز پنجشنبه به دیدار علما و مراجع تقلید رفتند و با آیات‌عظام بیات زنجانی موسوی‌اردبیلی، یوسف صانعی، شهرستانی و موسوی تبریزی دیدار کردند. در ادامه، همایش فصلی حزب برگزار شد که محوریت اصلی این جلسه به مباحث مرتبط با نحوه برگزاری کنگره سیزدهم حزب اختصاص داشت. در ابتدای ورود اعضای حزب مردمسالاری به شهر قم، دیدار با آیت‌الله بیات‌زنجانی در دستور کار قرار داشت. دکترمصطفی کواکبیان دبیرکل حزب مردمسالاری در این دیدار گفت: این چهارمین دیدار اعضای حزب با مراجع و علمای قم است،۶ ما هر دوسال یک‌بار خدمت شما می‌رسیم و در حوادث سخت ۸۸ که کنگره حزب برگزار شد، پیام آیت‌الله بیات راهگشا بود. البته همواره کنگره‌های حزب به موقع برگزار شده که به این امر افتخار می‌کنیم.

اعتماد

تیتریک: تهدید دولت با «استیضاح»

احسان بداغی/ ماجرای استیضاح‌ها دوباره در بهارستان آغاز شده است. ماجرایی که هیات‌رییسه مجلس تلاش می‌کند آن را به هم بزند، حداقل تا پایان سال. نمایندگان مخالف دولت مشغول جمع‌کردن امضا برای استیضاح وزرای صنعت و آموزش‌وپرورش هستند. هرچند برخی از این نمایندگان تایید کرده‌اند که استیضاح وزیر آموزش‌وپرورش به هیات‌رییسه هم تحویل داده شده اما اعضای این هیات چنین خبری را تکذیب می‌کنند. در همین حال عده دیگری از نمایندگان نیز خبر داده‌اند که طرح استیضاح محمدرضا نعمت‌زاده، وزیر صنعت آماده تحویل به هیات‌رییسه است.

عکس: Life

۴۶ سال از سخنرانی‌ای که منجر به تجزیه بحرین شد، گذشت

جزیره فراموش‌نشدنی

دکتر میرمهرداد میرسنجری
استادیار دانشگاه و پژوهشگر ژئوپلیتیک و فرهنگی

۴۶سال پیش در ۱۴دی۱۳۴۷، محمدرضاه شاه پهلوی در سفر خود به دهلی نو سخنانی را بیان کرد که سرنوشت یک پاره تن ایران‌زمین را دگرگون کرده. بحرین سرزمین ایرانی و ایرانی‌نشین جنوب خلیج‌فارس که ۱۵۰سال در اشغال و استعمار بریتانیا قرار داشت، پس از این سخنان در سراشیب سقوط به دامان دیکتاتوری استعمار ساخته آل‌خلیفه قرار گرفت و با فرآیند جداسازی که هیچ‌گاه از سوی میهن‌دوستان ایرانی مورد قبول قرار نگرفت به عنوان کشوری مستقل شناخته شد.

شاه در این سخنان تامل‌برانگیز گفته بود: «... اگر مردم بحرین مایل نباشند به کشور ما ملحق شوند ما هرگز به‌زور متوسل نخواهیم شد؛ زیرا این خلاف سیاست دولت ما است که برای گرفتن این قسمت از سرزمین خود به‌زور متوسل شود...» (روزنامه کیهان شماره ۷۶۳۵ مورخه ۱۵ دی۱۳۴۷) تجربه بازگشت هنگ‌کنگ به چین پس از ۱۵۵سال اشغال توسط بریتانیا (۱۸۴۲ تا ۱۹۹۷میلادی) و بازگشت ماکائو به چین پس از ۴۴۲سال اشغال پرتغال (۱۵۵۷ تا۱۹۹۹میلادی)، این پرسش را در میان جوانان ایرانی به همراه دارد که چرا برای بحرین تجربه مشابهی اتفاق نیفتاد؟ بی‌تردید واقعیت غیرقابل انکار، توطئه استعمار بریتانیا برای تضعیف و در نهایت حذف نفوذ ژئوپلیتیک ایران بر کرانه‌های جنوبی خلیج‌فارس، ناتوانی و استعمارترسی حکومت وقت و البته سستی و رخوت نخبگان سیاسی، فرهنگی و اجتماعی ایران در آن عصر زمینه را به‌گونه‌ای فراهم کرد که نه‌تنها بحرین پس از خروج استعمار بریتانیا از خلیج‌فارس، به ایران بازنگشت بلکه با توطئه‌ای غیرقانونی از ایران جدا شد.

پیشینه تاریخی تعلق بحرین به ایران

در دوران هخامنشی و هنگامه سیادت ناوگان ایران بر آب‌های خلیج‌فارس و مدیترانه و احداث کانال سوئز توسط داریوش بزرگ هخامنشی، بحرین همواره یکی از استان‌های داخلی ایران تلقی می‌شده است.

در دوران اشکانیان و ساسانیان نیز بحرین جزو خاک ایران بود و شاپور دوم ساسانی به عمران و آبادی جزیره بحرین همت گماشت و شهرهایی در آن بنا کرد.

در زمان ورود اسلام به بحرین، اغلب مردم مانند سایر ایرانیان زرتشتی بودند. تا زمان شاهنشاهی سلاطین ایرانی آل‌بویه، نفوذ معنوی و فرهنگی ایران، هیچ‌گاه از این منطقه زدوده نشد و تجارت و صنعت بحرین همواره در دست ایرانیان بود.

در دوره اتابکان فارس و همچنین آل‌مظفر و تیموریان، بحرین نیز به عنوان بخش جدانشدنی ایران محسوب می‌شد. تا آنکه سرانجام در اوایل قرن دهم هجری قمری بحرین با توپ‌های پرتغالی اشغال شد.

اشغال بحرین توسط نیروهای پرتغالی در حدود یک‌صدسال به‌طول انجامید. در ۱۶۲۲میلادی، بحرین به‌دست امامقلی‌خان سردار میهن‌پرست شاه‌عباس صفوی آزاد شد. در اواخر عهد صفوی مدتی انگلیسی‌ها و هلندی‌ها که سودای اشغال بحرین را داشتند به دست نادرشاه افشار شکست سختی خوردند. از دوره کریم‌خان زند به‌بعد نیز حکام بحرین اسما و رسما تابع حکومت ایران بودند و در اختلافات داخلی میان آل‌خلیفه، جاسمی‌ها و عتوبی‌ها، هریک خود را نماینده بلامنازع شاه ایران می‌شناختند.

در حالی که حاکمیت بلاانقطاع ایران بر بحرین تا سده هجدهم میلادی(۱۷۸۳میلادی) ادامه داشت، در اواسط قرن هجدهم، با حمله وحشیانه قبایل عربی -که از صحراهای حجاز آمده بودند- بحرین به تصرف اعراب «حوله» درآمد، ولی ایرانیان به آسانی آنها را مغلوب ساخته و دوباره بر بحرین تسلط یافتند. شیوخ خلیج‌فارس که پیش‌تر اقتدار و شوکت نادرشاه آنها را بر سر جای خود نشانده و از ترس او جرات تجاوز نداشتند، پس از درگذشت کریمخان زند در سال۱۷۸۳ اعراب طایفه «عتبی» به کمک قبایل «الصباح» کویت با سوءاستفاده از فرصت پیش‌آمده بر جزیره بحرین مسلط شدند. پس از آن به‌دلیل ضعف و وطن‌فروشی سران بی‌کفایت قاجار، این طایفه در بحرین پیوسته به انحای گوناگون، سعی در گسترش نفوذ و اقتدار خود کرده‌اند و برای دور کردن بیشتر شیعیان بحرین از ایران، حتی از ابراز سرسپردگی به استعمار انگلیس هم دریغ نکردند. دخالت رسمی انگلستان بر امور بحرین، از سال۱۸۲۰ آغاز شد. در این سال انگلستان با کمک قوای خود قراردادی غیرقانونی را به امیر عتوبی (دست‌نشانده ایران در بحرین) تحمیل کرد که به موجب آن اختیارات فوق‌العاده‌ای در بحرین به انگلستان واگذار می‌شد. این قرارداد برخلاف قرارداد مودت ایران و انگلستان بود که براساس آن انگلستان، متعهد شده بود، «اگر احدی از... [حکام ولایات ایران] ولایتی یا جایی از خاک متعلقه به ایران را به آن دولت بهیه بدهند، که به ازاء آن کمک و اعانتی نمایند، هرگز امنای دولت بهیه انگلیس به این امر اقدام نکرده و پیرامون آن نخواهند گشت و دخل‌وتصرف در ممالک متعلقه به ایران نخواهند کرد.» این امر در قراردادهای زیاد دیگری که توسط نمایندگان دولت انگلستان با دولت ایران بسته شده بود، آمده بود و بحرین توسط نمایندگان دو دولت جزو جدایی‌ناپذیر ایران قلمداد می‌شد؛ ولی با این حال، ایران قاجاری مجال و قدرت مقابله نظامی با انگلستان را نداشت و انگلستان موفق شد تا حکومت دست‌نشانده آل‌خلیفه را در بحرین مستقر کند. و اینگونه بود که جد آل خلیفه - حکام کنونی بحرین - در سال۱۸۶۱ معاهده دوستانه‌ای با دولت انگلیس بست. تا پیش از کودتای اسفند۱۲۹۹ خورشیدی (۱۹۲۲میلادی)، ایران ۱۱بار در صدد بازگرداندن بحرین برآمد که به‌دلیل مخالفت دولت انگلیس ناکام ماند. از آن پس نیز تا سال۱۳۴۶ هرگز از ادعای حق حاکمیت خود بر بحرین چشم نپوشید. همزمان که بریتانیا اقدام‌های متفاوتی برای افزایش نفوذ خود در جزیره می‌کرد، ایران با اعتراض‌های رسمی و غیررسمی و گاه با اقدام‌های عملی و نامه‌نگاری پاسخ می‌گفت. ایران حتی به سازمان‌های بین‌المللی نیز شکایت کرده بود که بر اثر اشغال ایران در جنگ جهانی دوم به جایی نرسید. همزمان حکومت آل‌خلیفه با واردکردن نیروهای عرب سنی به بحرین می‌کوشید تا ترکیب جمعیتی را تغییر دهد.

> **چرا شاعران و نویسندگان ایرانی آن عصر، جملگی سکوت پیشه کردند؟ و به جز معترضان انگشت‌شمار پیش‌گفته کدام سیاستمدار یا روزنامه‌نگار ایرانی از احزاب مختلف آن عصر در این باب موضع گرفته‌است؟ این انتقاد از سوی نسل‌های ایرانی همچنان بر دوش شاعران بلندآوازه‌ای چون شاملو، اخوان ثالث، سهراب سپهری و... سنگینی می‌کند**

در دوران رضاشاه، ایران همچنان مدعی حاکمیت بحرین بود؛ ولی در این دوران نیز عملا حکومت آل‌خلیفه (دست‌نشاندگان انگلیس) بر بحرین ادامه داشت. دولت ایران در شهریور۱۳۰۱، قیمت تمبر برای مرسولات پستی به بحرین را «مانند سایر نقاط ایران» معین کرد. در ۱۳۰۶ش (۱۹۲۷) دولت انگلستان قراردادی با عربستان سعودی درباره بحرین امضا کرد. دولت ایران بلافاصله نسبت به آن معاهده رسما اعتراض کرد و از آن به‌عنوان «تجاوز به تمامیت ارضی ایران» به جامعه ملل شکایت کرد. این دادخواهی ایران، توسط مخبرالسلطنه به عنوان نخست‌وزیر، در صفحه ۶۰۵ «روزنامه جامعه ملل» مورخ ماه می ۱۹۲۸ به چاپ رسید، اما به‌علت ضعف جامعه ملل و سپس شروع جنگ‌جهانی‌دوم و اشغال ایران توسط متفقین در شهریور۱۳۲۰ راه به جایی نبرد.

دولت ایران در آبان۱۳۳۶ طی مصوبه‌ای در هیات وزیران که با حضور شاه لایحه جدید تقسیمات جدید کشوری را برای تقدیم به مجلس آماده کرده بود، بحرین را رسما استان چهاردهم ایران اعلام کرد و در مجلس‌شورای‌ملی، دو کرسی خالی برایش در نظر گرفتند. شوروی اعلان حاکمیت ایران بر بحرین را رسمی تایید کرد ولی انگلیس بلافاصله رد کرد که با استقبال کشورهای عرب روبه‌رو شد. این اقدام و تهدید ایران به تحریم هر سازمان و مجمعی بین‌المللی که بحرین را به‌رسمیت بشناسد، موضوع را پیچیده کرد.

در نهایت انگلیسی‌ها با مذاکره‌های پشت‌پرده با شاه موفق شدند او را عقب بنشانند و در ۱۳۴۷ ناگهان نخستین‌بار در تاریخ کشور شاه اعلام کرد که حاضر است از حاکمیت بحرین چشم‌پوشی کند. سرانجام با هماهنگی ایران و انگلیس کار به دبیرکل سازمان‌ملل واگذار شد و نماینده سیاسی وی به‌جای همه‌پرسی تنها با یک نظرسنجی سه‌گزینه‌ای از چند مقام دست‌نشانده دولت وابسته آل‌خلیفه، در گزارش خود ادعا کرد که تقریبا همه مردم بحرین، خواهان استقلال از کشور ایران و تحت‌الحمایگی انگلیس‌اند. بسیاری از تاریخ‌نگاران این نظرسنجی را محدود به قشرهای نزدیک به حکومت بحرین و بریتانیا دانسته‌اند.

این گزارش باعث شد تا حزب پان‌ایرانیست، دولت را به‌دلیل این اقدام، استیضاح کند. فردای این استیضاح، شورای امنیت بر پایه گزارش سازمان‌ملل قطعنامه ۲۷۸ را در ۲۱اردیبهشت۱۳۴۹ برابر ۱۱می ۱۹۷۰میلادی تصویب کرد. چندی بعد، مجلس‌شورای‌ملی با ۱۸۷ رای موافق در برابر تنها چهار رای مخالف (اعضای حزب پان‌ایرانیست) به دولت رای داد و با تصویب آن در مجلس سنا، همه‌چیز به پایان رسید.

بحرین روز ۱۵آگوست۱۹۷۱ (۲۴امرداد۱۳۵۰) رسما استقلال خود را اعلام کرد و در ۱۶دسامبر۱۹۷۱ (۲۵آذر۱۳۵۰) رسما عضو سازمان‌ملل‌متحد شد و به عنوان یکصدوبیست‌ونهمین عضو آن درآمد. از آن پس، تاریخ ۱۶دسامبر -۲۵آذر- به عنوان روز ملی بحرین شناخته می‌شود

چرا جدایی بحرین از ایران غیرقانونی بوده است؟

با وجود همه اقدامات درونی و بیرونی که برای جدایی بحرین از ایران انجام گرفت، بر پایه قوانین مشروطیت، بحرین هنوز یکی از استان‌های ایران است و از نظر حقوق داخلی ایران، هیچ تغییری در تعلق این بخش از خاک ایران به مام میهن، انجام نشده است. دلایل حقوقی این مدعا به قرار زیر است:

۱- بر پایه قانون‌اساسی مشروطیت، تغییر در حدود کشور می‌بایست با طی مراحل قانونی صورت پذیرد.

۲- طبق نظام‌نامه داخلی مجلس، قانون به دوشکل می‌توانست وجود داشته باشد. نخست چیزی که نمایندگان اشاره می‌کردند که برای ارایه طرح به مجلس، تعداد مشخصی از نمایندگان باید پیشنهاد این طرح را امضا می‌کردند. طرح می‌بایست عنوان مشخص و توجیه برای مطرح‌شدن می‌داشت و بعد از طرح در صحن علنی و بررسی در کمیسیون‌ها، اگر در مجلس رای می‌آورد به قانون تبدیل می‌شد و بعد از آن در روزنامه رسمی منتشر می‌شد و شاه دستور اجرای آن را به نخست‌وزیر صادر می‌کرد. برای جدایی بحرین هیچ طرحی از سوی نمایندگان مجلس ارایه نشد.

۳- در شکل دوم، می‌بایست لایحه‌ای از طرف دولت به مجلس می‌آمد و می‌بایست توجیه لازم را هم می‌داشت و اگر تقاضای فوریت نمی‌شد، در کمیسیون و بعد هم در صحن بررسی می‌شد. اگر تصویب می‌شد تبدیل به قانون می‌شد و باید تشریفات قبلی را طی می‌کرد. یعنی حتما باید به توشیح نفر نخست کشور می‌رسید و در روزنامه منتشر می‌شد و توسط شاه برای اجرا به نخست‌وزیر ابلاغ می‌شد.

در حالی که آن نامه‌ای که به مجلس آمد، هیچ‌کدام از اینها را نداشت. عنوان آن «تصمیم قانونی مجلس» و محتوای آن گزارش، عملکرد سازمان‌ملل بود. در حالی که حتی اگر فراگشت انجام‌شده در سازمان‌ملل را به عنوان توجیه آن می‌دانستند، باید عنوان آن «لایحه جدایی بحرین از ایران» می‌بود. بعد از آمدن به مجلس هم باید به کمیسیون‌های مربوطه می‌رفت. در غیراین‌صورت باید تقاضای دوفوریت می‌کردند که اگر موافقت می‌شد، می‌توانستند برای آن در همان جلسه رای‌گیری کنند که هیچ‌کدام از این مراحل برای جدایی بحرین از ایران انجام نشد.

۴- از سوی دیگر، شاه هم به عنوان مقام اول ایران در آن عصر چیزی را به عنوان جدایی بحرین از ایران امضا نکرده، در روزنامه رسمی هم منتشر نشده و برای اجرا هم به کسی ابلاغ نشده است. بنابراین از نظر قانون‌اساسی ایران مشروطیت، با وجود فعالیت‌های شومی که در مجلس بیست‌ودوم انجام شد، هیچ تغییر حقوقی‌ای در موضوع مالکیت ایران بر بحرین صورت نگرفته و بحرین همچنان یکی از استان‌های ایران محسوب می‌شود.

فرجام سخن

هم‌اکنون پس از مرور چگونگی جداسازی مزورانه و غیرقانونی بحرین به عنوان یکی از بخش‌های مهم ایران‌زمین، پرسشی بی‌پاسخ ذهن جوانان ایرانی را به خود مشغول می‌کند و آن اینکه در برابر پاره‌کردن یک بخش از خاک ایران، چرا جامعه ایرانی و از آن مهم‌تر نخبگان فرهنگی، اجتماعی و سیاسی ایران را در آن عصر سکوتی غیرقابل توجیه فراگرفته بود؟

به‌راستی سکوت غریب ایرانیان در برابر این تصمیم، چگونه قابل توجیه است؟

تجربه بازگشت هنگ‌کنگ به چین پس از ۱۵۵سال اشغال توسط انگلیس (۱۸۴۲ تا ۱۹۹۷میلادی) و بازگشت ماکائو به چین پس از ۴۴۲سال اشغال پرتغال (۱۵۵۷ تا۱۹۹۹میلادی)، اثبات می‌کند تعلق تاریخی سرزمینی مشمول مرور زمان نمی‌شود و اولویت منافع ملی و تمامیت ارضی برای دولت‌های ملی مقتدر، می‌تواند حتی پس از مدت‌زمان طولانی، احقاق حقوق ملی و تاریخی سرزمینی یک کشور را به انجام رساند.

متاسفانه نخبگان سیاسی و اجتماعی آن دوران با خبطی تاریخی نه‌تنها کوشش قابل‌توجهی برای بازگشت بحرین به سرزمین مادری اعمال نکردند بلکه با توجیهات ضدملی عملکرد نابخشودنی دولت وقت را توجیه می‌کردند.

از جمله توجیهات غیرقابل قبول سیاستمداران آن عصر این بود که به‌دلیل اشغال ۱۵۰ساله جزیره بحرین توسط بریتانیا، مردم بحرین گذشته تاریخی تعلق به ایران را از یاد برده‌اند یا منابع نفت بحرین رو به پایان بوده و... تا از این راه، از زیر بار پاسخگویی به خیانت جداسازی بحرین از ایران به نسل‌های آینده ایرانی فرار کنند.

بی تردید در فرآیند مقاومت در برابر جداسازی بحرین از ایران مردم عادی را می‌بایست رهبران سیاسی و مراجع فرهنگی جامعه هدایت می‌کردند. همان‌گونه که ۱۱سال پس از جداسازی غیرقانونی بحرین از ایران، در فرآیند آزادسازی خرمشهر در سال۱۳۶۱ عزم راسخ ملی و اتحاد رهبران نظامی و سیاسی کشور به نجات خرمشهر از دست دشمن قهار و قدرتمندی مثل صدام‌حسین انجامید.

واقعیت تلخ تاریخ اثبات می‌کند به هنگام دسیسه انگلیس برای ربودن بحرین، رهبران سیاسی و فرهنگی ایران در آن عصر به جز انگشت‌شمار نمایندگان حزب پان‌ایرانیست در مجلس‌شورای‌ملی، هیچ قدمی برنداشتند. به‌راستی این بی‌تفاوتی نسبت به جداکردن یک بخش از خاک ایران چه توجیهی داشت؟

چرا احزاب سیاسی، قوه مقننه، مطبوعات، قوه‌قضاییه، ستاد بزرگ ارتشتاران و دیگر نهادهای مرتبط با حفظ یکپارچگی سرزمینی کشور، هیچ واکنشی درباره این موضوع نداشتند؟

چرا شاعران و نویسندگان ایرانی آن عصر، جملگی سکوت پیشه کردند؟ و به جز معترضان انگشت‌شمار پیش‌گفته کدام سیاستمدار یا روزنامه‌نگار ایرانی از احزاب مختلف آن عصر در این باب موضع گرفته‌است؟ این انتقاد از سوی نسل‌های ایرانی همچنان بر دوش شاعران بلندآوازه‌ای چون شاملو، اخوان ثالث، سهراب سپهری و... سنگینی می‌کند که چرا این اندیشمندانی که حتی علیه جنگ‌های ویتنام سینه چاک می‌دادند، اشک می‌ریختند، قلم می‌زدند و شعر می‌گفتند، در هنگامه سرنوشت‌ساز و تاریخی جدایی غم‌انگیز بحرین از مام میهن، سکوتی مرگبار را پیشه کردند.

بی‌تردید تمامیت ارضی ایران، ناموس ملی است و وجدان بیدار جامعه و نسل‌های آینده ایران‌زمین، قصور اندیشمندان و نخبگان، در مساله تمامیت ارضی ایران از جمله بحرین را نخواهند بخشید و هرگونه قصور دیگری در سرنوشت جزایر سه‌گانه همیشه ایرانی، مالکیت ایران درخلیج‌فارس و سهم واقعی ایران در دریای مازندران نیز نابخشودنی خواهد بود.

آینه دیروز

۹ سال پیش در چنین روزی

روزنامه شرق

حمید انصاری، قائم‌مقام موسسه تنظیم و نشر آثار امام: نظرات غرویان و مصباح تحریف نظر امام است.

واکنش کروبی و صانعی به اظهارات مصباح؛ «ادامه واکنش نسبت به اظهارات مصباح، نشریه پرتو سخن هفته قبل گفته بود که ملاک اعتبار قانون اساسی و مصوبات مجلس‌خبرگان رضایت ولی‌فقیه است. ولی‌فقیه جانشین امام‌معصوم است و گاهی مصلحت می‌بیند بگوید شما هرچه رای بدهید من قبول دارم.»

سخنان خزعلی در جمع اتحادیه‌های صنفی تهران: برای بررسی طرح هسته‌ای مسکو هیات روسی ۱۷ دی به تهران می‌آیند

احضار سفیر دانمارک پیرو توهین روزنامه دانمارکی به اسلام

اعتراض فراکسیون اقلیت به فقدان امکان اظهارنظر و محدودکردن آنها جهت طرح دیدگاه‌ها

تاکید رهبری بر نوسازی نظام آموزشی، لزوم فعال‌شدن شوراهای اقماری و تاکید بر شورا جهت ارایه نقشه مهندسی فرهنگی

معصومه حمیدزاده، سخنگوی جمعیت زنان انقلاب اسلامی: ضرورتی برای حضور زنان در خبرگان نیست

غلامعباس توسلی: امام به دموکراسی اعتقاد داشت

رسیدگی علنی به پرونده دانشگاه هاوایی در دومین جلسه دادگاه

ایران

تهران تحقیقات هسته‌ای را از سر می‌گیرد، آژانس خواستار انصراف ایران از تحقیقات شد

رییس مجلس: از مذاکره استقبال می‌کنیم، محدودیت تبلیغ مواد غذایی در صداوسیما

مدیرعامل سابق ایرنا تبرئه شد

آیین‌نامه سه‌مرحله‌ای دولت برای رونق مسکن

هاشمی: مواضع شورای همکاری خلیج‌فارس غیرواقعی است

کنترل مکالمات تلفنی و اس‌ام‌اس شایعه است

شمارش معکوس برای بزرگترین واقعه سینمای ایران

جوادی‌آملی: مقبولیت رهبر ناشی از اراده مردم است

تجمع عده‌ای از بازنشستگان مقابل مجلس همراه گل، نمایندگان خواستار تسریع لایحه نظام هماهنگ پرداخت حقوق شدند

غیبت فراکسیون اقلیت در نشست مشترک مجلس و دولت

اطلاعات

هاشمی‌رفسنجانی: نیاز امروز دنیای اسلام اتحاد است

بررسی ویژگی‌ها و خط‌مشی بودجه۸۵ در جلسات دولت و مجلس

رییس‌جمهوری از تصمیم ایران برای آغاز تحقیقات هسته‌ای خبر داد

موج برف و یخبندان در راه است

طرح ساماندهی موتورسواران از فردا اجرا می‌شود

رهبری در دیدار شورای‌عالی انقلاب فرهنگی: ایران می‌تواند مادر علم در میان کشورهای اسلامی شود

علی جنتی، معاون سیاسی وزارت کشور: نظرخواهی از احزاب درباره نظام جامع انتخاباتی

حسن بیادی، عضو ائتلاف آبادگران شورا: اعضای شورای شهر در شرف استعفا از سمت‌های دولتی

آصفی: پیشنهاد حقوق‌بشری احمدی‌نژاد در پایتخت‌های اروپایی مطرح می‌شود

همشهری

سوریه درخواست تحقیق بین‌المللی از بشار اسد را رد کرد

ایران تحقیقات فناوری هسته‌ای را به‌زودی از سر می‌گیرد

دیدار اعضای شورایعالی انقلاب فرهنگی با رهبری

دانشجویان غیرانتفاعی وام دانشجویی می‌گیرند

قابل توجه مودیان محترم مالیات برارزش افزوده: فردا آخرین مهلت ارائه الکترونیکی اظهارنامه مالیات بر ارزش افزوده دوره پاییز ۱۳۹۳ از طریق سامانه www.evat.ir می باشد.
۱۸۲۲ مرکز ارتباط مردمی سازمان امور مالیاتی کشور
مرکز پاسخگویی فنی: ۳۵۰۸۷
روابط عمومی سازمان امور مالیاتی کشور
سازمان امور مالیاتی کشور
م/الف ۸۹۳۴